

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואלו חייב להכריז:												■
מצא פירות בכלי, או כלי כמות שהוא, מעות בכיס, או כיס כמות שהוא,												■
צבורי פירות, צבורי מעות												■
שלשה מטבעות זה על גב זה												■
כריכות ברשות היחיד, וככרות של בעל הבית, וגיו צמר הלקוחין מבית האומן												■
כדי יין וכדי שמן												■
הרי אלו חייב להכריז.												■
טעמא - דמצא פירות בכלי, ומעות בכיס. הא כלי ולפניו פירות, כיס ולפניו מעות - הרי אלו שלו.												■
תנינא להא, דתנו רבנן:												■
מצא כלי ולפניו פירות, כיס ולפניו מעות - הרי אלו שלו. מקצתן בכלי ומקצתן על גבי קרקע, מקצתן בכיס ומקצתן על גבי קרקע - חייב להכריז.	[תנו רבנן]											■
מצא דבר שאין בו סימן בצד דבר שיש בו סימן - חייב להכריז. בא בעל סימן ונטל את שלו - זכה הלה בדבר שאין בו סימן	ורמינהו:											■
לא קשיא: הא - בכובא וכיתנא, הא - בצנא ופירי.	רב זבד:											!
הא והא בצנא ופירי, ולא קשיא הא - דאשתייר בה מידי, הא - דלא אשתייר בה מידי.	רב פפא:											!
ואיבעית אימא: הא והא דלא אשתייר בה מידי, ולא קשיא: הא - דמהדרי אפיה לגבי פירי, הא - דלא מהדרי אפיה לגבי פירי.	[רב פפא]											!
ואיבעית אימא: הא והא דמהדרי אפיה לגבי פירי, ולא קשיא הא - דאית לה אוגנין לצנא, הא - דלית לה אוגנין לצנא.	[רב פפא]											!
צבורי פירות וצבורי מעות.												■
שמעת מינה - מנין הוי סימן												?
תני: צבור פירות.												!
שמעת מינה מקום הוי סימן												?
תני: צבורי פירות.												!
שלשה מטבעות זה על גב זה.												■
והוא שעשוין כמגדלין.	רבי יצחק מגדלאה:											■
מצא מעות מפוזרות - הרי אלו שלו, עשוין כמגדלים - חייב להכריז.	תניא נמי הכי:											■
ואלו הן עשוין כמגדלים - שלשה מטבעין זה על גב זה.												■
הא גופא קשיא, אמרת: מצא מעות מפוזרות - הרי אלו שלו,												■
הא משלחפי - שלחופי - חייב להכריז.												?
עשוין כמגדלין חייב להכריז	אימא סיפא:											■
הא משלחפי שלחופי - הרי אלו שלן												?
תנא, כל שאין עשוין כמגדלין - מפוזרות קרי להו,												!
לא שנו אלא של שלשה מלכים, אבל של מלך אחד - אינו חייב להכריז.	רבי חנינא:											■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא מציעא-אלו מציאות	מימרא	מאן דאמר														
היכי דמי?																כה.
אי דעשוין כמגדלין																כה.
אפילו של מלך אחד נמי																כה.
ואי דאין עשוין כמגדלין																כה.
אפילו של שלשה מלכים נמי לא																כה.
לא שנו אלא של מלך אחד כעין שלשה מלכים. והיכי דמי דעשוין כמגדלים רויחא תתאה ומציעא עליוה, וזוטא עליוה מציעא, דאמרינן: אנוחי אנחינהו. אבל של מלך אחד, דכולהו כי דדי נינהו, אף על גב דמנחי אהדדי - הרי אלו שלו, אימר אתרמויי אתרמי, ובהדי הדדי נפול.	אלא, אי אתמר הכי אתמר: [רבי חנינא]															כה.
אפילו של מלך אחד נמי מכריז.	רבי יוחנן:															כה.
מאי מכריז																כה.
מנין																כה.
מאי איריא תלתא? אפילו תרין נמי																כה.
טבעא מכריז.	רבינא:															כה.
כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו?	בעי רבי ירמיה:															כה.
פשוט מהא חדא																כה.
כל שאילו מכניס לה קיסם ביניהן ונוטלם בבת אחת - חייב להכריז.	דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא:															כה.
כאבני בית קוליס מהו?	בעי רב אשי:															כה:
מצא מעות מפוזרות - הרי אלו שלו, כאבני בית קוליס - חייב להכריז.	תא שמע, דתניא:															כה:
ואלו הן אבני בית קוליס: אחת מכאן ואחת מכאן ואחת על גביהן.																כה:
המוצא סלע בשוק, ומצאו חבירו ואמר שלי היא, חדשה היא, נירונית היא, של מלך פלוני היא - לא אמר כלום. ולא עוד, אלא אפילו שמו כתוב עליה - לא אמר כלום, לפי שאין סימן למטבע, דאמר דלמא אפוקי אפקא, ומאניש אהרינא נפל.	תנו רבנן:															כה:
מצא אחר הגפה או אחר הגדר גוזלות מקושרים, או בשבילין שבשדות - הרי זה לא יגע בהן.																מ
מצא כלי באשפה, אם מכוסה - לא יגע בו, אם מגולה - נוטל ומכריז.																כה:
מאי טעמא?																ג
דאמרינן: הני אינש אצנעיהו, ואי שקיל להו - לית להו למרייהו סימנא בגווייהו, הלכך לשבקינהו עד דאתי מרייהו ושקיל להו.																כה:
ואמאי? ליהוי קשר סימנא																כה:
במקושרין בכנפיהן, דכולי עלמא הכי מקטרי להו.	רבי אבא בר זבדא אמר רב:															כה:
וליהוי מקום סימן																כה:
במדדין.	רב עוקבא בר חמא:															כה:
אי במדדין - מעלמא אתו, ומותרין																כה:
איכא למימר מעלמא אתו, ואיכא למימר אינש אצנעיהו, והוה ליה ספק הינוח,																כה:
כל ספק הינוח - לכתחילה לא יטול, ואם נטל - לא יחזיר.	ואמר רבי אבא בר זבדא אמר רב:															כה:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! answer- תירוץ- ! proof- ראיה-</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p> <p>מקרא- key:</p>												
בבא מציעא-אלו מציאות	מזמן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מציא כלי באשפה, מכוסה לא יגע בו מגולה - נוטל ומכריו.												
מציא כלי טמון באשפה - נוטל ומכריו, שכן דרך אשפה לפנות.	ורמינהו:											
לא קשיא: הא - בכובי וכסי, הא - בסכיני והמניק. בכובי וכסי - לא יגע, בסכיני והמניק - נוטל ומכריו.	רב זביד:											
הא והא בכובי וכסי, ולא קשיא כאן - באשפה העשויה לפנות, כאן - באשפה שאינה עשויה לפנות.	רב פפא:											
אשפה העשויה לפנות אבידה מדעת היא												
אלא, באשפה שאינה עשויה לפנות, ונמלך עליה לפנותה.												
בשלמא לרב פפא - היינו דקתני שכן דרך אשפה לפנות, אלא לרב זביד מאי שכן דרך אשפה לפנות?												
שכן דרך אשפה לפנות לה כלים קטנים.												
מציא בגל ובכותל ישן - הרי אלו שלו.												
מציא בכותל חדש, מחציו ולחוץ - שלו, מחציו ולפנים - של בעל הבית.												
אם היה משכירו לאחרים - אפילו בתוך הבית הרי אלו שלו.												
מפני שיכול לומר לו: של אמוריים הן.	תנא:											
אטו אמורים מצנעי, ישראל לא מצנעי?												
לא צריכא, דשיתך טפי.												
בכותל חדש מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית.												
סכינא - בתר קתא, וכיסא בתר שנציה.	רב אשי:											
ואלא מתניתין, דקתני מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית ולחוץ, אי קתא לגאון אי קתא לבר, אי שנציה לגאון אי שנציה - לבר												
מתניתין באודרא ונסכא.												
אם היה כותל ממולא מהן - חולקין.	תנא:											
פשיטא												
לא צריכא דמשפע בחד גיסא, מהו דתימא אשתפוכי אישתפוך, קא משמע לן.												
אם היה משכירו לאחרים אפילו (מצא) בתוך הבית הרי אלו שלו.												
ואמאי? ליזיל בתר בתרא												
מעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה - לעולם מעשר, בהר הבית - חולין. ובירושלים, בשאר ימות השנה - חולין, בשעת הרגל - הכל מעשר	מי לא תנן:											
מאי טעמא - הואיל ושוקי ירושלים עשין להתכבד בכל יום.	ואמר רבי שמעיה בר זעירא:											
אלמא אמרינן: קמאי קמאי אזלו, והני אחריני נינהו. הכא נמי, קמא קמא אזל והני דבתרא הוא												
כגון שעשאו פונדק לשלשה ישראל.	ריש לקיש משום בר קפרא:											
שמע מינה הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל												
כגון שעשאו פונדק לשלשה נכרים.	אלא אמר רב מנשיא בר יעקב:											
אפילו תימא לשלשה ישראל, מאי טעמא? הוא דנפל מינה מיאש. מימר אמר: מכדי איניש אחרינא לא הוה בהדי אלא הני, אמרי קמיהו כמה זמני ליהדרו לי, ולא הדרו לי, והשתא ליהדרו? אי דעתיהו לאהדרוהו - אהדרוהו ניהלי, והאי דלא אהדרוהו לי - בדעתיהו למיגולה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוי:											

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת < story-מעשה O</p>		<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ריאה-proof ■</p>											
<p>מקרא-key:</p>													
<p>בבא מציעא-אלו מציאות</p>													
<p>מימרא</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>											
ואודא רב נחמן לטעמיה											■		כו.
ראה סלע שנפל משנים - חייב להחזיר. מאי טעמא? ההוא דנפל מיניה לא מיאש. מימר אמר: מכדי איניש אחרינא לא הוה בהדאי אלא האי, נקיטנא ליה ואמינא ליה: אנת הוא דשקלתיך בשלשה אינו חייב להחזיר, מאי טעמא - ההוא דנפל מיניה ודאי מיאש. מימר אמר: מכדי תרי הוו בהדאי, אי נקיטנא להאי - אמר: לא שקלתיך, ואי נקיטנא להאי - אמר: לא שקלתיך.	דאמר רב נחמן:										■		כו.
האי דאמרת בשלשה אינו חייב להחזיר - לא אמרן אלא דלית ביה שוה פרוטה לכל חד וחד, אבל אית ביה שוה פרוטה לכל חד וחד - חייב להחזיר. מאי טעמא? אימור שותפי נינהו, ולא מיאשו.	רבא:										■	◊	כו:
אף על גב דלית ביה אלא שוה שתי פרוטות חייב להחזיר. מאי טעמא? אימור שותפי נינהו, וחד מנייהו אחולי אחליה למנתיה גבי חבריה.	איכא דאמרי, אמר רבא:										■		כו:
ראה סלע שנפלה: נטלה לפני יאוש על מנת לגזולה - עובר בכולן משום (ויקרא י"ט) לא תגזול ומשום (דברים כ"ב) השב תשיבם ומשום (דברים כ"ב) לא תוכל להתעלם. ואף על גב דחזרה לאחר יאוש - מתנה הוא דהיה ליה, ואיסורא דעבד - עבד. נטלה לפני יאוש על מנת להחזירה, ולאחר יאוש נתכוין לגזולה - עובר משום השב תשיבם. המתין לה עד שנתיאשו הבעלים ונטלה - אינו עובר אלא משום לא תוכל להתעלם בלבד.	ואמר רבא:										■	◊	כו:
האי מאן דחזי דנפל זוזי מחבריה בי חלתא, ואשכחיה ושקליה - לא מיחייב לאהדורי ליה. מאי טעמא - ההוא דנפל מיניה מיאש הוא, אף על גב דחזויה דאייתי ארבלא וקא מרביל - מימר אמר: כי היכי דנפול מינאי דידי - הכי נפול מאיניש אחרינא, ומשכחנא מידי.	ואמר רבא:										■	◊	כו:
מצא בחנות - הרי אלו שלו, בין התיבה ולחנוני - של חנוני.											■		כו:
לפני שולחני - הרי אלו שלו, בין הכסא ולשולחני - הרי אלו של שולחני.											■		כו:
הלוקח פירות מחבירו או ששילח לו חבירו פירות, ומצא בהן מעות - הרי אלו שלו. אם היו צרורין - נוטל ומכרין.											■		כו:
אפילו מונחין על גבי שולחן.	רבי אלעזר:										■	◊	כו:
לפני שולחני - הרי אלו שלו	תנן:										■		כו:
הא על גבי שולחן - דשולחני.											■		כו:
בין הכסא ולשולחני - של שולחני	אימא סיפא:										■	◊	כו:
הא על גבי שולחן - שלן											■	◊	כו:
אלא, מהא ליכא למשמע מינה.											■	◊	כו:
ורבי אלעזר, הא מנא ליה?											■	◊	כו:
מתניתין קשיתה, מאי אריא דתני בין הכסא לשולחני של שולחני? ליתני על שולחן. אי נמי: מצא בשולחנות כדקתני רישא: מצא בחנות - שלו.	רבא:										■	◊	כו:
אלא שמע מינה: אפילו מונחין על גבי שולחן - הרי אלו שלו.											■	◊	כו:
הלוקח פירות מחבירו וכו'.											■		כו:
ריש לקיש משום רבי ינאי: לא שנו אלא בלוקח מן התגר, אבל בלוקח מבעל הבית - חייב להחזיר.											■	◊	כו:
לא שנו אלא בלוקח מן התגר, אבל בלוקח מבעל הבית - חייב להחזיר.	וכן תני תנא קמיה דרב נחמן:										■		כו:
וכי בעל הבית בעצמו דשן?	אמר ליה רב נחמן:										■	◊	כו:
איסמיה?	אמר ליה: [תנא]										■	◊	כו:
לא, תתרגם מתניתין כגון שדשן על ידי עבדו ושפחתו הכנענים.	אמר ליה: [רב נחמן]										■	◊	כו:
אף השמלה היתה בכלל כל אלו, ולמה יצאת - להקיש אליה, לומר לך: מה שמלה מיוחדת - שיש בה סימנין ויש לה תובעין, אף על דבר שיש בו סימנין ויש לו תובעים - חייב להכריז.											■		כו:
מאי בכלל כל אלו?											■	◊	כו:
בכלל (דברים כ"ב) כל אבדת אחיך.	רבא:										■	◊	כו:

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה		statement-מימרא ◊ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה			
מקרא- key:					
בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
למה לי דכתב רחמנא שור חמור שה ושמלה?	רבא:			ז	כו.
צריכי, דאי כתב רחמנא שמלה, הוה אמינא: הני מילי - בעדים דגופה וסימנין דגופה, אבל חמור בעדים דאוכף וסימנין דאוכף - אימא לא מהדרין ליה, כתב רחמנא חמור, דאפילו חמור בסימני האוכף.				◊ !	כו.
שור ושה דכתב רחמנא למה לי?				ז	כו.
שור - דאפילו לגיזת זנבו, ושה - לגיזותיו.				◊ !	כו.
ולכתוב רחמנא שור, דאפילו לגיזת זנבו, וכל שכן שה לגיזותין				ז	כו.
חמור דבור לרבי יהודה, ושה דאבידה לדברי הכל קשיא.	אלא אמר רבא:			◊ !	כו.
ואימא לגללים הוא דאתא				ז	כו.
גללים אפקורי מפקר להו.				◊ !	כו.
ודילמא לסימנין הוא דאתא?				ז	כו.
דאיבעיא לן: סימנין דאורייתא או דרבנן				◊ ^ ז	כו.
כתב רחמנא שה - דאפילו בסימנין מהדרין, וסימנין דאורייתא				ז	כו.
מדקתני להו תנא לסימנין גבי שמלה,	אמרי:			◊ !	כו.
מה שמלה מיוחדת שיש בה סימנין ויש לה תובעין - חייב להכריז, אף כל דבר שיש בו סימנין ויש לו תובעין - חייב להכריז	דקתני:			◊ !	כו.
שמע מינה דשה לאו לסימנין הוא דאתא.				!	כו.
(דברים כ"ב) אשר תאבד - פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה.	תנו רבנן: [ת"ק]			◊ !	כו.
ומצאתה - פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה.	רבי יהודה:			◊ !	כו.
מאי בינייהו?				^	כו.
משמעות דורשין איכא בינייהו. מר נפקא ליה מאשר תאבד - ומר נפקא ליה ממצאתה.	אביי:			◊ !	כו.
ולמאן דנפקא ליה מאשר תאבד האי ומצאתה מאי עביד ליה?				◊ ז	כו.
ההוא מיבעי ליה לכדרבנאי	[ת"ק]			!	כו.
ומצאתה - דאתאי לידיה משמע.	דאמר רבנאי:			◊ !	כו.
ולמאן דנפקא ליה ממצאתה, האי אשר תאבד מאי עביד ליה?				◊ ז	כו.
מבעי ליה לכדרבי יוחנן.	[רבי יהודה]			!	כו.
מניין לאבידה ששטפה נהר שהיא מותרת - שנאמר כן תעשה לכל אבדת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה - מי שאבודה הימנו ומצויה אצל כל אדם, יצתה זו שאבודה הימנו ואינה מצויה אצל כל אדם.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי:			◊ !	כו.
ואידך, הא דרבנאי מנא ליה?				◊ ז	כו.
נפקא ליה ממצאתה.	[רבי יהודה]			◊ !	כו.
ואידך, הא דרבי יוחנן מנא ליה?				◊ ז	כו.
נפקא ליה ממנו.	[ת"ק]			◊ !	כו.
ואידך				◊ ז	כו.
ממנו לא משמע ליה.	[רבי יהודה]			◊ !	כו.

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ							
בבא מציעא-אלו מציאות		מאן דאמר									
מימרא											
פרוטה שהזולה איכא בינייהו. מאן דאמר מאשר תאבד - איכא, ומאן דאמר מומצאתה - ליכא.	רבא:							!	◇	כז.	
ולמאן דאמר אשר תאבד - הא בעינן ומצאתה וליכא								?		כז.	
אלא, פרוטה שהוקרה איכא בינייהו. מאן דאמר ומצאתה - איכא, ומאן דאמר אשר תאבד - ליכא.								!		כז.	
ולמאן דאמר ומצאתה, הא בעינן אשר תאבד וליכא								?		כז.	
אלא, פרוטה שהוקרה והזולה והזורה והוקרה איכא בינייהו. מאן דאמר אשר תאבד - איכא, ומאן דאמר ומצאתה - בעינן דאית בה שיעור מציאה משעת אבידה ועד שעת מציאה.								!	◇	כז.	
סימנין דאורייתא או דרבנן?	איבעיא להו:							^	◇	כז.	
מאי נפקא מינה								?		כז.	
לאהדורי גט אשה בסימנים. אי אמרת דאורייתא - מהדרינן, ואי אמרת דרבנן, כי עבוד רבנן תקנתא - בממונא, אבל באיסורא - לא עבוד רבנן תקנתא.								!	◇	כז:	
אף השמלה היתה בכלל כל אלו, ולמה יצאת - להקיש אליה ולומר לך: מה שמלה מיוחדת שיש לה סימנין ויש לה תובעין - חייב להכריז, אף כל דבר שיש לו סימנין ויש לו תובעין - חייב להכריז	תא שמע:							■	?	◇	כז:
תנא תובעין אצטריכא ליה, סימנין כדי נסבא.								!	◇	כז:	
חמור בסימני אוכף	תא שמע:							■	?	◇	כז:
אימא: בעדי אוכף.								!	◇	כז:	
(דברים כ"ב) והיה עמך עד דרש אחיך אתו, וכי תעלה על דעתך שיתגנו לו קודם שידרשנו? אלא, דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. מאי לאו בסימנין?	תא שמע:							■	?	◇	כז:
לא, בעדים.								!	◇	כז:	
אין מעדיין אלא על פרצוף הפנים עם החוטם, אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו.	תא שמע:							■	?	◇	כז:
שמע מינה: סימנין לאו דאורייתא								?		כז:	
גופו - דארוך וגוץ, כליו - דחיישינן לשאלה.	אמרי:							!	◇	כז:	
אי חיישינן לשאלה, חמור בסימני אוכף היכי מהדרינן?								?		כז:	
אוכף, לא שאולי אינשי אוכפא, משום דמסקב ליה לחמרא.	אמרי:							!	◇	כז:	
איבעית אימא: כליו - בחזירי ובסומקי.								!	◇	כז:	
מצאו קשור בכיס או בארנקי ובטבעת, או שמצאו בין כליו - אפילו לזמן מרובה כשר.	אלא הא דתניא:							■	?	◇	כז:
ואי סלקא דעתך חיישינן לשאלה, כי מצאו קשור בכיס אמאי כשר? ניחוש לשאלה								?		כז:	
כיס וארנקי וטבעת לא משאלי אינשי. כיס וארנקי - משום דמסמני, וטבעת משום דמזיף.	אמרי:							!	◇	כז:	
לימא כתנאי:								?		כז:	
אין מעדיין על השומא	[ת"ק]							■	?	◇	כז:
מעדיין על השומא.	אלעזר בן מהבאי							■	?	◇	כז:
מאי לאו בהא קמיפלגי:								?		כז:	
סימנין דרבנן	דתנא קמא סבר:							■	?	◇	כז:
סימנין דאורייתא.	ואלעזר בן מהבאי סבר:							■	?	◇	כז:
דכולי עלמא סימנין דאורייתא, והכא - בשומא מצויה בבן גילו קמיפלגי.	רבא:							!	◇	כז:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שומא מצויה בבן גילו	מר סבר: [ת"ק]											כז:
שומא אינה מצויה בבן גילו.	ומר סבר: [אלעזר בן מהבאי]											כז:
איבעית אימא: דכולי עלמא שומא אינה מצויה בבן גילו, והכא - בסימנין העשוין להשתנות לאחר מיתה קמפלגי.												כז:
סימנין עשויים להשתנות לאחר מיתה	מר סבר: [ת"ק]											כז:
סימנין אין עשויים להשתנות לאחר מיתה.	ומר סבר: [אלעזר בן מהבאי]											כז:
איבעית אימא: דכולי עלמא שומא אינה עשויה להשתנות לאחר מיתה. וסימנין דרבנן, והכא בשומא סימן מובהק הוא קמפלגי												כז:
מר סבר: שומא סימן מובהק הוא	מר סבר: [אלעזר בן מהבאי]											כז:
ומר סבר: שומא לאו סימן מובהק הוא.	ומר סבר: [ת"ק]											כז:
אם תמצי לומר סימנין לאו דאורייתא היכי מהדרינן אבידתא בסימנין - דניחא ליה למוצא אבידה דנהדר בסימנין, כי היכי דכי אבדה ליה לדידה נמי נהדרו ליה בסימנין.	רבא:											כז:
וכי אדם עושה טובה לעצמו בממון שאינו שלו?	רב ספרא לרבא:											כז:
אלא: ניחא ליה לבעל אבידה למיהב סימנין ולמשקליה. מידע ידע דעדים לית ליה, ומימר אמר: כולי עלמא לא ידעי סימנין מובהקים דידה, ואנא יהיבנא סימנין מובהקים דידה ושקלנא לה.	[רב ספרא]											כז:
אחד הלוח משלשה - יחזיר ללוח, שלשה שלוח מן האחד - יחזיר למלוח	[רבא]-אלא הא דתנן, רבן שמעון בן גמליאל:											כז:
ניחא ליה ללוח לאהדורי ליה למלוח?												כז:
התם סברא הוא, אחד הלוח משלשה יחזיר ללוח - דגבי לוח שכיחי, גבי מלוח לא שכיחי, שמע מינה מלוח נפול. שלשה שלוח מאחד יחזיר למלוח - דגבי מלוח שכיחי, גבי לוח לא שכיחי.	אמר ליה: [רב ספרא]											כז:
מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות - הרי זה יחזיר	[רבא]-אלא הא דתנן:											כח.
הכי נמי דניחא ליה ללוח לאהדורי ליה למלוח?												כח.
סימנין דאורייתא, דכתיב (דברים כ"ב) והיה עמך עד דרש אחיך אתו. וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשנו? אלא, דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין? שמע מינה.	אלא אמר רבא:											כח.
אם תמצי לומר סימנין דאורייתא.	רבא:											כח.
אם תמצי לומר? הא פשיט ליה סימנין דאורייתא												כח.
משום דאיכא למימר כדשינין.												כח.
סימנין וסימנין - יניח												כח.
סימנין ועדים - יתן לבעל העדים												כח.
סימנין וסימנין ועד אחד - עד אחד כמאן דליתיה דמי, ויניח.												כח.
עדי אריגה ועדי נפילה - תנתן לעדי נפילה, דאמרינן זבוני זבנה, ומאיניש אחרינא נפל.												כח.
מדת ארכו ומדת רחבו - תנתן למדת ארכו, דמדת רחבו שעורי קא משער לה כד מכסי לה מרה וקאי, ומדת ארכו לא משתער לה.												כח.
מדת ארכו ומדת רחבו ומדת גמיו - יתן למדת ארכו ורחבו.												כח.
מדת ארכו ומדת רחבו ומדת משקלותיו - יתן למדת משקלותיו.												כח.
הוא אומר סימני הגט והיא אומרת סימני הגט - יתן לה.												כח.
במאי?												כח.
אילימא במדת ארכו ורחבו												כח.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דלמא בהדי דנקיט ליה חזיתיה												כח.
אלא: נקב יש בו בצד אות פלוני.											◊	כח.
הוא אומר סימני החוט והיא אומרת סימני החוט - ינתן לה.											◊	כח.
במאי?											^	כח.
אילמא בחיורא ובסומקא											!	כח.
ודלמא בהדי דנקיט ליה חזיתיה?											¿	כח.
אלא, במדת ארכו.											!	כח.
הוא אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה - ינתן לו, מאי טעמא - מידע ידעה דכל מה דאית ליה - בחפיסה הוא דמנח ליה.											◊	כח.
ועד מתי חייב להכריז? עד כדי שידעו בו שכניו, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]										◊	כח.
שלוש רגלים, ואחר הרגל האחרון שבעה ימים, כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד.	רבי יהודה:										◊	כח.
שכני אבידה.	תנא:										■	כח.
מאי שכני אבידה?											^	כח.
אילמא שכנים דבעל אבידה											!	כח.
אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה											¿	כח.
אלא: שכני מקום שנמצאת בו אבידה.											!	כח.
רבי יהודה אומר כו'.											■	כח.
בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים	ורמינהו: [ת"ק]										◊	כח.
בשבעה בו, (שהוא) חמישה עשר יום אחר ההג, כדי שיגיע אחרון שבארץ ישראל לנהר פרת	רבן גמליאל:										◊	כח.
לא קשיא: כאן - במקדש ראשון, כאן - במקדש שני. במקדש ראשון, דנפישו ישראל טובא, דכתיב בהו (מלכים א' ד') יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרב - בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישו ישראל טובא, דכתיב בהו (עזרא ב') כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות ששים - לא בעינן כולי האי.	רב יוסף:										◊	כח.
והא כתיב (נחמיה ז') וישבו הכהנים והלויים וגו' (עזרא ב') והמשררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהכי הוא - אפכא מסתברא: מקדש ראשון דנפישו ישראל טובא, דמצוות עלמא, ומשתכחי שיירתא דאזלי בין ביממא ובין בליליא - לא בעינן כולי האי, וסגי בתלתא יומא. מקדש שני, דלא נפישו ישראל טובא ולא מצוות עלמא, - ולא משתכחי שיירתא דאזלי בין ביממא ובין בליליא - בעינן כולי האי.	אמר ליה אביי:										¿	כח.
לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני, לא הטריחו רבנן באבדה יותר מדאי.	[אביי]										◊	כח.
שמע מינה כי מכריז - גלימא מכריז. דאי סלקא דעתך אבידתא מכריז, בעינן למטפי ליה חדא יומא לעיוני במאניה. אלא שמע מינה: גלימא מכריז, שמע מינה.	רבינא:										◊	כח.
אפילו תימא אבידתא מכריז, לא הטריחו רבנן באבידה יותר מדאי.	רבא:										◊	כח.
רגל ראשון אומר: רגל ראשון, רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם.	תנו רבנן:										◊	כח.
ואמאי? לימא רגל שלישי?											¿	כח.
דלא אתי לאחלופי בשני.											!	כח.
שני נמי, אתיא לאחלופי בראשון											¿	כח.
הא קא אתי רגל שלישי.											!	כח:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ! proof-ראיה</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא מציעא-אלו מציאות	מאימרא	מאן דאמר			
בראשונה, כל מי שמצא אבידה - היה מכריז עליה שלשה רגלים, ואחר רגל אחרון שבעת ימים, כדי שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד. משחרב בית המקדש, שיבנה במהרה בימנו, התקינו שיהו מכריזים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ומשרבו האנסים - התקינו שיהו מודיעין לשכיניו ולמיודעיו, ודיו.	תנו רבנן:		◊		כה:
מאי משרבו האנסין?			^		כה:
דאמר: אבידתא למלכא.			!		כה:
רבי אמי אשכח אודיאי דדינרי, חזיה ההוא רומאה דקא מירתת. אמר ליה: זיל שקול לנפשך, דלאו פרסאי אנן דאמרין אבידתא למלכא.			o		כה:
אבן טוען היתה בירושלים, כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם, וכל מי שמוצא אבידה נפנה לשם. זה עומד ומכריז, וזה עומד ונותן סימנין ונוטלה.	תנו רבנן:		◊		כה:
צאו וראו אם נמחת אבן הטוען.	וזה היא ששינינו:		■		כה:
אמר את האבידה ולא אמר סימניה - לא יתן לו. והרמאי, אף על פי שאמר סימניה - לא יתן לו, שנאמר (דברים כ"ב) עד דרש אחיך אתו - עד שתדרוש את אחיך, אם רמאי הוא אם אינו רמאי.			■		כה:
אבידתא מכריז	אתמר, רב יהודה:		◊	■	כה:
גלימא מכריז.	רב נחמן:		◊	■	כה:
אבידתא מכריז, דאי אמרת גלימא מכריז - חיישינן לרמאי.	רב יהודה:		◊	■	כה:
גלימא מכריז, לרמאי לא חיישינן, דאם כן אין לדבר סוף.	רב נחמן:		◊	■	כה:
אמר את האבידה ולא אמר את סימניה - הרי זה לא יתן לו.	תנן:		■	◊	כה:
אי אמרת בשלמא אבידתא מכריז - הא קא משמע לן, אף על גב דאמר גלימא, כי לא אמר סימנין - לא מהדרין ליה. אלא אי אמרת גלימא מכריז, אמר איהו גלימא ואמר איהו גלימא, צריכא למימר כי לא אמר סימנין לא מהדרין ליה?			◊	?	כה:
לעולם גלימא מכריז. אמר איהו גלימא, ואמר איהו סימנין. ומאי לא אמר את סימניה - לא אמר סימנין מובהקין דידיה.	רב ספרא:		!	◊	כה:
והרמאי אף על פי שאמר את סימניה הרי זה לא יתן לו.			■		כה:
בראשונה כל מי שאבדה לו אבידה - היה נותן סימנין ונוטלה. משרבו הרמאין, התקינו שיהו אומרים לו: צא והבא עדים דלאו רמאי את. וטול.	תנו רבנן:		■	◊	כה:
כי הא דאבוב דרב פפא אירכס ליה חמרא ואשכחיה. אתא לקמיה דרבה בר רב הונא, אמר ליה: זיל אייתי סהדי דלאו רמאי את, וטול. אזל אייתי סהדי, אמר להו: ידעיתון ביה דרמאי הוא? - אמרו ליה: אין. - אמר להו: אנא רמאה אנא? - אמרו ליה: אנן לאו רמאי את קאמרין.			o		כה:
מסתברא, לא מייתי איניש חובתא לנפשיה.	רבה בר רב הונא:		■		כה:
כל דבר שעושה ואוכל - יעשה ויאכל, ודבר שאין עושה ואוכל - ימכר. שנאמר (דברים כ"ב) והשבותו לו - ראה היאך תשיבנו לו.			■		כה:
מה יהא בדמים?			^	■	כה:
ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו חייב באחריותן.	רבי טרפון:		◊	!	כה:
לא ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו אין חייב באחריותן.	רבי עקיבא:		◊	!	כה:
ולעולם?			?		כה:
עד שנים עשר חדש.	רב נחמן אמר שמואל:		!	◊	כה:
כל דבר שעושה ואוכל, כגון פרה וחמור - מטפל בהן עד שנים עשר חדש. מכאן ואילך - שם דמיה ומניחן.	תניא נמי הכי:		■	◊	כה:
עגלים וסייחין מטפל בהן שלשה חדשים, מכאן ואילך - שם דמיה ומניחן.			■	◊	כה:
אווזין ותרנגולין מטפל בהם שלשים יום, מכאן ואילך - שם דמיה ומניחן.			■	◊	כה:
תרנגולת כבהמה גסה.	רב נחמן בר יצחק:		■	◊	כה:
תרנגולת ובהמה גסה מטפל בהן שנים עשר חודש, מכאן ואילך - שם דמיה ומניחן.	תניא נמי הכי:		■		כה:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>														
מקרא-key:																
בבא מציעא-אלו מציאות		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא																
עגלים וסייחין מטפל בהן שלשים יום, מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.																כה:
אווזין ותרנגולין וכל דבר שטיפולו מרובה משכרו - מטפל בהן שלשה ימים, מכאן ואילך - שם דמיהן ומניחן.																כה:
קשיא עגלים וסייחין אעגלים וסייחין, אווזין ותרנגולין אווזין ותרנגולין																כה:
עגלים וסייחין אעגלים וסייחין לא קשיא הא - דרעיא, והא - דפטומא. אווזין ותרנגולין אווזין ותרנגולין נמי לא קשיא: הא - ברברבי, הא - בזוטרי.																כה:
ושאינו עושה ואוכל.																כה:
והשבותו לו - ראה היאך תשיבנו לו, שלא יאכיל עגל לעגלים, וסיח לסייחין, אווזא לאווזין, ותרנגול לתרנגולין.			תנו רבנן:													כה:
מה יהא בדמים רבי טרפון אומר ישתמש וכו'.																כה:
עד כאן לא פליגי אלא כשנשתמש בהן, אבל לא נשתמש בהן, אם אבדו - פטור.																כה:
לימא תיהוי תיובתא דרב יוסף.																כה:
שומר אבידה. רבה אמר: כשומר חנם		דאתמר: [רבה]														כה:
כשומר שכר.		רב יוסף:														כה:
בגניבה ואבידה - דכולי עלמא לא פליגי דחייב, כי פליגי - באונסין דשואל.		אמר לך רב יוסף:														כה:
שרו ליה רבנן לאשתמושי בגוייהו, והוה ליה שואל עלייהו.		רבי טרפון סבר:														כה:
לא שרו ליה רבנן לאשתמושי בגוייהו, הלכך לא הוי שואל עלייהו.		רבי עקיבא סבר:														כה:
אי הכי, לפיכך דאמר רבי עקיבא למה לי? אי אמרת בשלמא בגניבה ואבידה הוא דפליגי - היינו דקתני רבי עקיבא עומר לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותן, סלקא דעתך אמינא שומר שכר הוי כדרב יוסף, ובגניבה ואבידה מחייב - קא משמע לן, לפיכך, השתא דאמרת לא ישתמש בהן - שומר שכר לא הוי, ולא מחייב בגניבה ואבידה. אלא אי אמרת בגניבה ואבידה דכולי עלמא לא פליגי דחייב, כי פליגי - באונסין דשואל, מאי לפיכך דרבי עקיבא? הכי מבעי ליה למתנא: רבי עקיבא אומר לא ישתמש בהן ואנא ידענא, דכיון דלא ישתמש בהן - לאו שואל הוי, ואינו חייב באחריותן - לפיכך דרבי עקיבא למה לי?																כה:
משום, לפיכך דרבי טרפון																כה:
ולפיכך דרבי טרפון למה לי?																כה:
הכי קאמר: כיון דשרו ליה רבנן לאשתמושי בגוייהו - כמאן דאשתמש בגוייהו דמי וחייב באחריותן.																כה:
והא אבדו קתני																כה:
כדרבה																כה:
נגנבו - בלסטים מזויין, אבדו - שטבעה ספינתו בים.		דאמר רבה:														כה:
הלכה כרבי טרפון.		רב יהודה אמר שמואל:														כה:
ביד רחבה הוה ליה הנהו זוזי דיתמי, אתא לקמיה דרב יוסף																כה:
מהו לאשתמושי בגוייהו?		אמר ליה: [רחבה]														כה:
הכי אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי טרפון.		אמר ליה: [רב יוסף]														כה:
ולאו אתמר עלה		אמר ליה אביי:														כה:
לא שנו אלא בדמי אבידה, הואיל וטרח בה, אבל מעות אבידה דלא טרח בהו - לא.		רבי חלבו אמר רב הונא:														כה:
והני כמעות אבידה דמו.																כה:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה-</p> <p>מקרא-key:</p>													
בבא מציעא-אלו מציאות													
מימרא		מאן דאמר											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
זיל, לא שבקו לי דאשרי לך.	אמר ליה: [רב יוסף]											■	כט:
מצא ספרים קורא בהן אחד לשלשים יום, ואם אינו יודע לקרות - גוללן. אבל לא ילמוד בהן בתחילה, ולא יקרא אחר עמו.												■	כט:
מצא כסות - מנערה אחד לשלשים יום, ושוחזה לצרכה, אבל לא לכבודו.												■	כט:
כלי כסף וכלי נחושת - משתמש בהן לצרכן, אבל לא לשחקן.												■	כט:
כלי זהב וכלי זכוכית - לא יגע בהן עד שיבוא אליהו.												■	כט:
מצא שק או קופה וכל דבר שאין דרכו ליטול - הרי זה לא יטול.												■	כט:
המוצא תפילין בשוק - שם דמיהן ומניהן לאלתר.	שמואל:											■	כט:
מצא ספרים - קורא בהן אחד לשלשים יום, ואם אינו יודע לקרות - גוללן.	מתיב רבינא:											■	כט:
גוללן - אין, שם דמיהן ומניהן - לא												■	כט:
תפילין בי בר חבו משכח שכיחי, ספרים לא שכיחי.	אביי:											■	כט:
השואל ספר תורה מחבירו הרי זה לא ישאילנו לאחר, פותחו וקורא בו, ובלבד שלא ילמוד בו בתחילה ולא יקרא אחר עמו. וכן המפקיד ספר תורה אצל חבירו גוללו כל שנים עשר חדש, פותחו וקורא בו, אם בשבילו פתחו - אסור.	תנו רבנן: [ת"ק]											■	כט:
בחדש שלשים יום, בישן שנים עשר חדש.	סומכוס:											■	כט:
אחד זה ואחד זה שנים עשר חדש.	רבי אליעזר בן יעקב:											■	כט:
השואל ספר תורה מחבירו הרי לא ישאילנו לאחר.	אמר רב:											■	כט:
מאי אריא ספר תורה? אפילו כל מילי נמי?												■	כט:
כאן שנה רבי שאין השואל רשאי להשאיל, ואין השוכר רשאי להשכיר.	דאמר רבי שמעון בן לקיש: [רבי]											■	כט:
ספר תורה איצטריכא ליה, מהו דתימא: ניחא ליה לאיניש דתיעביד מצוה בממוניה - קא משמע לן.												■	כט:
פותחו וקורא בו												■	כט:
פשיטא ואלא למאי שייליה מיניה?												■	כט:
סיפא איצטריכא ליה: ובלבד שלא ילמוד בו בתחלה.												■	כט:
וכן המפקיד ספר תורה אצל חבירו - גוללו כל שנים עשר חדש, פותחו וקורא בו.												■	כט:
מאי עבידתיה גביה?												■	כט:
ותו: אם בשבילו פתחו אסור												■	כט:
הא אמרת פותחו וקורא בן												■	כט:
הכי קאמר: אם כשהוא גוללו פותחו וקורא בו - מותר. אם בשבילו פתחו - אסור.												■	כט:
בחדש שלשים יום, בישן שנים עשר חדש.	סומכוס:											■	כט:
אחד זה ואחד זה שנים עשר חדש.	רבי אליעזר בן יעקב:											■	כט:
רבי אליעזר בן יעקב היינו תנא קמא												■	כט:
אחד זה ואחד זה שלשים יום.	אלא אימא: רבי אליעזר בן יעקב:											■	כט:
אבל לא ילמוד בו בתחלה ולא יקרא אחר עמו.												■	כט:

disputants- חולקים ◇ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story		מימרא- statement ♣ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא מציעא- אלו מציאות	מזמרא	מאן דאמר														
לא יקרא פרשה וישנה, ולא יקרא בו פרשה ויתרגם ולא יפתח בו יותר משלשה דפין, ולא יקראו בו שלשה בני אדם בכרך אחד.	ורמינהו:															כט:
הא שנים - קורין																כט:
לא קשיא: כאן - בענין אחד, כאן בשני ענינים.	אביי:															כט:
מצא כסות מנערה אחד לשלשים יום.																כט:
למימרא דניעור מעלי לה?																כט:
מי שיש לו גרדי אומן בתוך ביתו ינער כסותו בכל יום	והאמר רבי יוחנן:															כט:
בכל יום - קשי לה, אחד לשלשים יום - מעלי לה.	אמרי:															כט:
איבעית אימא: לא קשיא הא - בחד, והא - בתרי.																כט:
איבעית אימא: לא קשיא הא - בידא, והא - בחוטרא.																כט:
איבעית אימא: לא קשיא הא בדעמרא, הא - בדכיתנא.																כט:
כסא דחרשין ולא כסא דפושרין.	רבי יוחנן:															כט:
ולא אמרן אלא בכלי מתכות, אבל בכלי חרש - לית לן בה.																כט:
ובכלי מתכות נמי לא אמרן אלא דלא צויץ, אבל דצויץ - לית לן בה.																כט:
ולא אמרן אלא דלא שדא בה ציביא, אבל שדא ביה ציביא - לית לן בה.																כט:
מי שהניח לו אביו מעות הרבה ורוצה לאבדן ילבש בגדי פשתן, וישתמש בכלי זכוכית, וישכור פועלים ואל ישב עמהן.	ואמר רבי יוחנן:															כט:
ילבש בכלי פשתן - בכיתנא רומיתא																כט:
וישתמש בכלי זכוכית - בזוגיתא חזירתא																כט:
וישכור פועלים ואל ישב עמהן - תרגומא בתורי, דנפיש פסידייהו.																כט:
שוטחה לצורכה אבל לא לכבודו וכו'.																כט:
לצורכו ולצורכה מאי?	איבעיא להו:															כט:
שוטחה לצורכה	תא שמע:															כט:
לצורכה אין, הא לצורכו ולצורכה - לא.																כט:
אבל לא לכבודו	אימא סיפא:															כט:
לכבודו הוא דלא, הא לצורכה ולצורכו - שפיר דמי																כט:
אלא מהא ליכא למשמע מינה.																כט:
לא ישחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד לצרכו, אבל ישחנה על גבי מטה ועל גבי מגוד לצרכה. נודמנו לו אורחים - לא ישחנה לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד, בין לצורכו בין לצורכה	תא שמע:															כט:
שאני התם, דמקלא קלי לה, אי משום עינא אי משום גנבי.																כט:
הכניסה לרבקה ודשה - כשירה, בשביל שתינג ותדוש - פסולה.	תא שמע:															כט:
והא הכא, דלצורכו ולצורכה הוא, וקתני פסולה																כט:
שאני התם דאמר קרא (דברים כ"א) אשר לא עבד בה - מכל מקום.																כט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, אפילו רישא נמי												ל.
הא לא דמיא אלא להא												ל.
שכן עליה עוף - כשירה, עלה עליה זכר - פסולה. מאי טעמא - כדרב פפא.	דתנן:											ל.
אי כתיב עובד וקרינן עובד - הוה אמינא, אפילו ממילא. ואי כתיב עבד וקרינן עבד - הוה אמינא עד דעבד בה איהו. השתא דכתיב עבד וקרינן עובד - בעינן עובד דומיא דעבד, מה עבד - דניחא ליה, אף עובד - דניחא ליה.	דאמר רב פפא:											ל.
כלי כסף וכלי נחושת משתמש בהן וכו'.												ל.
המוצא כלי עץ - משתמש בהן בשביל שלא ירקבו, כלי נחושת משתמש בהן בחמין אבל לא על ידי האור, מפני שמשחיקן. כלי כסף משתמש בהן בצונן אבל לא בחמין, מפני שמשחירן. מגרופות וקרדומות משתמש בהן ברך, אבל לא בקשה, מפני שמפחיתן. כלי זהב וכלי זכוכית לא יגע בהן עד שיבא אליהו. כדרך שאמרו באבידה כך אמרו בפקדון.	תנו רבנן:											ל.
פקדון מאי עבידתיה גביה?												ל.
בפקדון שהלכו בעליהן למדינת הים.	רב אדא בר חמא אמר רב ששת:											ל.
מצא שק או קופה [וכל דבר] שאין דרכו ליטול - הרי זה לא יטול.												ל.
מנהני מילי?												ל.
(דברים כ"ב) והתעלמת - פעמים שאתה מתעלם, ופעמים שאי אתה מתעלם. הא כיצד? היה כהן והיא בבית הקברות, או שהיה זקן ואינה לפי כבודו, או שהיתה מלאכה שלו מרובה משל חבירו - לכך נאמר והתעלמת מהם.	דתנו רבנן:											ל.
למאי איצטריך קרא?												ל.
אילמא לכהן והיא בבית הקברות												ל.
פשיטא האי עשה, והאי לא תעשה ועשה, ולא אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה. ותו: לא דחינן איסורא מקמי ממונא.												ל.
אלא לשלו מרובה משל חבירו												ל.
מדרב יהודה אמר רב נפקא												ל.
(דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון - שלך קודם לשל כל אדם.	דאמר רב יהודה אמר רב:											ל.
אלא לזקן ואינו לפי כבודו.												ל.
הכיסה - חייב בה.	רבה:											ל.
אביי הוה יתיב קמיה דרבה, חזא להנך עיזי דקיימו, שקל קלא ושדא בהו.												ל.
איחייבת בהו, קום אהדרינהו.	אמר ליה: [רבה]											ל.
דרכו להחזיר בשדה ואין דרכו להחזיר בעיר, מהו? מי אמרינן: השבה מעליא בעינן, וכיון דלאו דרכיה להחזיר בעיר - לא לחייב. או דלמא: בשדה מיהת הוא דאיחייב ליה, וכיון - דאיחייב עליה בשדה - איחייב ליה בעיר?	איבעיא להו:											ל.
תיקו.												ל.
כל שבשלו מחזיר - בשל חבירו נמי מחזיר, וכל שבשלו פורק וטוען - בשל חבירו נמי פורק וטוען.	רבא:											ל.
רבי ישמעאל ברבי יוסי הוה קאזיל באורחא, פגע ביה ההוא גברא, הוה דרי פתכא דאופי, אותבינהו וקא מיתפח. אמר ליה: דלי לי. אמר ליה: כמה שוין? - אמר ליה: פלגא דזווא. יהיב ליה פלגא דזווא, ואפקרה. הדר זכה בהו, הדר יהיב ליה פלגא דזווא ואפקרה. חזייה דהוה קא בעי למיהדר למזכיה בהו, אמר ליה: לכולי עלמא אפקרנהו ולך לא אפקרנהו.												ל.
ומי הוי הפקר כי האי גוונא?												ל.
הפקר לעניים - הפקר	והתנן, בית שמאי:											ל.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	statement-מימרא ◻ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אינו הפקר, עד שיהא הפקר לעניים ולעשירים כשמיטה.	בית הלל:	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אלא רבי ישמעאל ברבי יוסי לכולי עלמא אפקרינהו, ובמלתא בעלמא הוא דאוקמיה.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
והא רבי ישמעאל ברבי יוסי זקן ואינו לפי כבודו הוה		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
רבי ישמעאל ברבי יוסי לפני משורת הדין הוא דעבד.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
(שמות י"ח) והודעת להם - זה בית חיהם, את הדרך - זו גמילות חסדים, ילכו - זה ביקור חולים, בה - זו קבורה, ואת המעשה - זה הדין, אשר יעשון - זו לפני משורת הדין.	דתני רב יוסף:	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
ילכו - זה ביקור חולים	אמר מר:	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
היינו גמילות חסדים		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
לא נצרכה אלא לבן גילו.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
בן גילו נוטל אחד משישים בחליו	דאמר מר:	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
ואפילו הכי מבעי ליה למיזל לגביה.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
בה - זו קבורה.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
היינו גמילות חסדים		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
לא נצרכה אלא לזקן ואינו לפי כבודו.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אשר יעשון - זו לפני משורת הדין.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה.	דאמר רבי יוחנן:	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אלא דיני דמגזיתא לדיינו?		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אלא אימא: שהעמידו דיניהם על דין תורה, ולא עבדו לפני משורת הדין.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אי זו היא אבידה? מצא חמור או פרה רועין בדרך - אין זו אבידה, חמור וכליו הפוכין, פרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
החזירה וברחה, החזירה וברחה, אפילו ארבעה וחמישה פעמים - חייב להחזירה, שנאמר (דברים כ"ב) השב תשיבם.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
היה בטל מסלע לא יאמר לו תן לי סלע, אלא נותן לו שכרו כפועל.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אם יש שם בית דין - מתנה בפני בית דין, אם אין שם בית דין בפני מי יתנה? שלו קודם.		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אטו כל הני דאמרינן לאו אבידה הוון?		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
הכי קאמר, אי זו היא כלל אבידה שהוא חייב בה - מצא חמור ופרה רועין בדרך - אין זו אבידה ולא מיחייב בה, חמור וכליו הפוכים, פרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה ומיחייב בה.	רב יהודה:	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
ולעולם?		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
עד שלשה ימים.	רב יהודה אמר רב:	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
היכי דמי?		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אי בלילותא		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אפילו חדא שעתא נמי		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אי ביממא		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻
אפילו טובא נמי לא		◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻	◻

<p style="text-align: center;">disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה</p>		<p style="text-align: center;">statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה</p>			
<p style="text-align: center;">בבא מציעא-אלו מציאות</p>					
<p style="text-align: center;">מימרא</p>		<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>		<p style="text-align: center;">א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
לא צריכא, דהוה חזי לה בקדמתא ובחשכתא תלתא יומי אמרין: איתרמויי אתרמי לה, ונפקא. טפי - ודאי אבידה היא.				!	◇
מצא טלית וקרדום, באסרטיא, ופרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה. טלית בצד גדר, קרדום בצד גדר, ופרה רועה בין הכרמים - אין זו אבידה. שלשה ימים זה אחר זה - הרי זו אבידה.	תניא נמי הכי:			!	◇
ראה מים ששוטפין ובאין - הרי זה גודר בפניהם.				!	◇
(דברים כ"ב) לכל אבידת אחיך - לרבות אבידת קרקע.	רבא:			◇	■
תניא דמסייע לך	רב חנניא לרבא:			◇	ז
ראה מים ששוטפין ובאין - הרי זה גודר בפניהם.	[תניא]			◇	ז ■
אי משום הא - לא תסייעי, הכא במאי עסקין - בדאיכא עומרין.	אמר ליה: [רבא]			!	◇
אי דאיכא עומרין מאי למימרא?				ז	◇
לא צריכא, דאית בה עומרין דצריכי לארעא. מהו דתימא: כיון דצריכי לארעא - כי גופה דארעא דמין, קא משמע לן.				!	◇
מצא חמור ופרה וכו'.					■
הא גופה קשיא				ז	◇
מצא חמור ופרה רועין בדרך - אין זו אבידה	אמרת: [רישא]			ז	■
רועין בדרך הוא דלא הוה אבידה, הא רצה בדרך ורועה בין הכרמים - הוויא אבידה.				ז	■
חמור וכליו הפוכים, ופרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה	אימא סיפא:			ז	■
רצה בין הכרמים הוא דהוויא אבידה, הא רצה בדרך ורועה בין הכרמים - אין זו אבידה				ז	■
יגיד עליו רעו, תנא רועה בדרך דלא הוויא אבידה - והוא הדין לרועה בין הכרמים, תנא רצה בין הכרמים דהוויא אבידה - והוא הדין לרצה בדרך.	אביי:			!	◇
אי (איוב ל"ו) יגיד עליו רעו ליתני קילתא וכל שכן חמירתא: ליתני רצה בדרך דהוויא אבידה - וכל שכן רצה בין הכרמים, ולתני רועה בין הכרמים דלא הוויא אבידה - וכל שכן רועה בדרך.	אמר ליה רבא:			ז	◇
רצה ארצה לא קשיא - הא דאפה לגבי דברא, הא דאפה לגבי מתא. רועה ארועה נמי לא קשיא - כאן באבידת גופה, כאן באבידת קרקע. כי קתני רועה בדרך לא הוויא אבידה הא רועה בין הכרמים הוויא אבידה - באבידת קרקע, וכי קתני רצה בין הכרמים הוויא אבידה הא רועה בין הכרמים לא הוויא אבידה - באבידת גופה, דרצה בין הכרמים - מסקבא, ורועה בין הכרמים - לא מסקבא.	אלא אמר רבא:			!	◇
ורועה בין הכרמים, נהי דלא מסקבא תיפוק ליה משום אבידת קרקע?				ז	◇
בדכותי				!	◇
ותיפוק ליה משום אבידת גופה, דדלמא קטלו לה				ז	◇
באתרא דמתרו והדר קטלי.				!	◇
ודלמא אתרו בה?				ז	◇
אי אתרו בה ולא אודהרו בה - ודאי אבידה מדעת היא.				!	◇
החזירה וברחה החזירה וברחה וכו'.					■
אימא: השב - חדא זמנא, תשיבם - תרי זמני?	אמר ליה ההוא מדרבנן לרבא:			ז	◇
השב - אפילו מאה פעמים משמע.	אמר ליה: [רבא]			!	◇
תשיבם אין לי אלא לביתו, לגינתו ולחורבתו מנין תלמוד לומר תשיבם - מכל מקום.	[רבא]			!	◇
הכי דמי?				^	◇

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא מציעא-אלו מציאות	מאי דאמר													
מימרא	מאי דאמר													
אי דמינטרא														לא.
פשיטא														לא.
אי דלא מינטרא														לא.
אמאי?														לא.
לעולם דמינטרא, והא קא משמע לן: דלא בעינן דעת בעלים. וכדברי אלעזר														לא.
הכל צריכין דעת בעלים, חוץ מהשבת אבידה, שהתורה ריבתה השבות הרבה.	דאמר: [רבי אלעזר]													לא.
(דברים כ"ב) שלח תשלח אימא: שלח - חדא זימנא, תשלח - תרי זמני?														לא.
שלח אפילו מאה פעמים משמע	אמר ליה: [רבא]													לא.
תשלח - אין לי אלא לדבר הרשות, לדבר מצוה מנין תלמוד לומר תשלח, מכל מקום.	[רבא]													לא.
ואימא (ויקרא י"ט) הוכח - חדא זימנא, תוכיח - תרי זמני?	ההוא מדרבנן לרבא:													לא.
הוכח - אפילו מאה פעמים משמע	אמר ליה: [רבא]													לא.
תוכיח - אין לי אלא הרב לתלמיד, תלמיד לרב מנין תלמוד לומר הוכח תוכיח, מכל מקום.	[רבא]													לא.
(שמות כ"ג) עוב תעזב עמו, אין לי אלא בעליו עמו, שאין בעליו עמו מנין תלמוד לומר עזב תעזב, מכל מקום.														לא.
הקם תקים עמו אין לי אלא בעליו עמו שאין בעליו עמו מנין תלמוד לומר (דברים כ"ב) הקם תקים, מכל מקום.														לא.
ולמה ליה למכתב פריקה ולמה ליה למכתב טעינה?														לא.
צריכי, דאי כתב רחמנא פריקה - הוה אמיןא: משום דאיכא צער בעלי חיים, ואיכא חסרון כ"ס. אבל טעינה, דלאו צער בעלי חיים איכא ולא חסרון כ"ס איכא - אימא לא. ואי אשמעינן טעינה - משום דבשכר, אבל פריקה דבחנם - אימא לא, צריכא.														לא.
אף טעינה בחנם מאי איכא למימר?	ולרבי שמעון, דאמר:													לא.
לרבי שמעון לא מסיימי קראי.														לא.
למה לי למכתב הני תרתי, ולמה לי למכתב אבידה?														לא.
צריכי, דאי כתב רחמנא הני תרתי - משום דצערא דמרה איתא, צערא דידה איתא. אבל אבידה, דצערא דמרה איתא וצערא דידה ליתא - אימא לא. ואי אשמעינן אבידה - משום דליתא למרה בהדה. אבל הני תרתי, דאיתא למרה בהדה - אימא לא, צריכא.														לא.
(במדבר ל"ה) מות יומת המכה אין לי אלא במיתה הכתובה בהן, מנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה רשאי להמיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו תלמוד לומר מות יומת, מכל מקום.														לא:
(דברים י"ג) הכה תכה אין לי אלא בהכאה הכתובה בהן, מנין שאם אי אתה יכול להמיתו בהכאה הכתובה בהן, שאתה רשאי להכותן בכל הכאה שאתה יכול תלמוד לומר הכה תכה, מכל מקום.														לא:
(דברים כ"ד) השב תשיב אין לי אלא שמשכנו ברשות בית דין, משכנו שלא ברשות בית דין מנין תלמוד לומר השב תשיב, מכל מקום.														לא:
(שמות כ"ב) חבל תחבל, אין לי אלא שמשכנו ברשות, משכנו שלא ברשות מנין תלמוד לומר חבל תחבל, מכל מקום.														לא:
והני תרי קראי למה לי?														לא:
חד לכסות יום וחד לכסות לילה.														לא:
(דברים ט"ו) פתח תפתח אין לי אלא לעניי עירך, לעניי עיר אחרת מנין תלמוד לומר פתח תפתח, מכל מקום.														לא:
(דברים ט"ו) נתן נתן אין לי אלא מתנה מרובה, מתנה מועטת מנין ת"ל נתן נתן מ"מ														לא:
(דברים ט"ו) העניק תעניק אין לי אלא שנתברך הבית בגללו מעניקין, לא נתברך הבית בגללו מנין תלמוד לומר העניק תעניק, מכל מקום.														לא:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא מציעא-אלו מציאות	מימרא	מאן דאמר													
נותרך הבית בגללו - מעניקין לו, לא נותרך הבית בגללו - אין מעניקין	ולרבי אלעזר בן עזריה, דאמר:														לא:
תעניק למה לי?															לא:
דברה תורה כלשון בני אדם.															לא:
(דברים ט"ו) העבט תעביטנו, אין לי אלא שאין לו ואינו רוצה להתפרנס - אמר רחמנא: תן לו דרך הלואה. יש לו ואינו רוצה להתפרנס מנין תלמוד לומר תעביטנו, מכל מקום.															לא:
יש לו ואינו רוצה להתפרנס - אין נזקקין לו	ולרבי שמעון, דאמר:														לא:
תעביטנו למה לי?															לא:
דברה תורה כלשון בני אדם.															לא:
היה בטל מן הסלע לא יאמר לו תן לי סלע אלא נותן לו שכרו כפועל .															לא:
נותן לו שכרו כפועל בטל.	תנא:														לא:
מאי כפועל בטל?															לא:
כפועל בטל של אותה מלאכה דבטל מינה.	אביי:														לא:
אם יש שם בית דין מתנה בפניהם.															לא:
איסור ורב ספרא עביד עיסקא בהדי הדדי, אזל רב ספרא פלג ליה בלא דעתיה דאיסור באפי בי תרי. אתא לקמיה דרבה בר רב הונא.															לא:
זיל אייתי תלתא דפלגת קמיהו, אי נמי תרי מגו תלתא, ואי נמי - תרי סהדי דפלגת באפי בי תלתא.	אמר ליה: [רבה בר רב הונא]														לא:
מנא לך הא?	אמר ליה: [רב ספרא]														לב.
אם יש בית דין - מתנה בפניהם, אין שם בית דין - בפני מי יתנה? שלו קודם.	אמר ליה: [רבה בר רב הונא] דתנן:														לב.
מי דמי? התם דמפיק ממונא מהאי ומותיב להאי - בעינן בית דין, אבל הכא דידיה שקלי, גילוי מילתא בעלמא הוא, בתרי סגי ליה.	אמר ליה: [רב ספרא]														לב.
אלמנה מוכרת שלא בפני בית דין.	תדע, דתנן:														לב.
ולאו מי אתמר עלה	אמר ליה אביי:														לב.
אלמנה אינה צריכה בית דין של מומחין, אבל צריכה בית דין של הדיוטות.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:														לב.